Editorial | | Actualitzat el 05/02/2013 a les 08:29

Prou aforats, més ètica i més democràcia

Cada vegada hi ha mÃ©s sensaciÃ³ d'impunitat davant la taca de corrupciÃ³ que arriba als mÃ xims estaments de l'Estat. Una sensaciÃ³ que contribuÃ¯x, per la banda negativa, a desconfiar dels poders que han de garantir la nostra democrÃ cia, i per la positiva, a adonar-nos-en de fins a quin punt esta democrÃ cia Ã©s millorable. Potser la corrupciÃ³ no Ã©s nova, potser simplement ara, en el pitjor moment pels sacrificis que fa la ciutadania, comenÃ§a a emergir a la superfÃ-cie tota, o part, de la gran pasterada.

Davant les imputacions en casos de corrupció en la gestió pública, la dels fons públics que tots aportem, ens hem de plantejar si els càrrecs públics han de dimitir. No se'ns pot fer creure que una imputació és una cosa banal . "El jutge l'ha imputat per a que es pugue defensar millor", recorden alguns insistentment. Si bé este argument és cert, no ho és menys el fet que un jutge no imputa a ningú sense observar i valorar si hi ha indicis més que justificats per atribuir a algú un delicte. I això és un fet suficientment greu com perquè un càrrec públic haja de dimitir. Tampoc s'hi val, senyors, a parapetar-se sota el paraigua de la presumpció d'innocència. Arribats als punts que estem, s'ha d'invertir la càrrega de la prova, i si el jutge hi veu indicis, si imputa, l'imputat ha de demostrar a la Justícia la seua innocència. Este és el punt al qual ens han fet arribar per mirar de buscar sortides a la manca d'ètica que, tot i estar massa amagada en algunes consciències, ha d'acabar transformada en querelles sobre la taula dels tribunals.Tan reprovable és ara la manca de vergonya i humilitat que mostren alguns imputats, que fan escarafalls i neguen la major com si fos una blasfèmia quan algú els planteja la dimissió, com reprovable i anacrònic és que encara pervisca la figura de l'aforat. A Espanya encara es conserva, per a parlamentaris i membres dels governs, una figura de privilegis que provoca un tracte processal desigual dels ciutadans davant la llei. Suposa una protecció addicional respecte a la de la resta de la ciutadania, que estableix que un mateix delicte sigui jutjat per un tribunal superior si l´ha comès una persona que està aforada. Això és rellevant, perquè mentre un jutjat o tribunal ordinari està composat per mèrit, antiguitat i especialització, els tribunals superiors es configuren amb criteris discrecionals, amb magistrats nomenats pel Consell General del Poder Judicial (CGPJ). Amb l'actual Llei d´Enjudiciament Criminal, tot imputat disposa de totes les garanties per salvaguardar el seu dret de defensa. No només esta protecció addicional no està justificada, sinó que dóna un aire pervers a una corrupció que put. Més ètica i més democràcia en lloc d'aforaments i aferraments als seus càrrecs dels imputats per corrupció.